

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116217942
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4116217942.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcov: 1. C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, 2. N. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, zastúpení JUDr. Jaroslav Hujík, advokát, so sídlom Prievidza - Hviezdoslavova č. 3, proti žalovanému: Obec Zbehy, IČO: 00 308 668, so sídlom Zbehy 69, zastúpený Mgr. Štefan Slováčik, advokát, so sídlom Nitra - Mostná 46, v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 25C/338/2016-133 zo dňa 29. januára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom v 1.a 2. rade priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcov a určil, že žalobca C. A., nar. XX.XX.XXXX a žalobkyňa N. A., rodená Q., nar. XX.XX.XXXX sú bezpodielovými vlastníckmi parcely číslo XXX/XX o výmere XXX m², zastavaná plocha, katastrálne územie J., vytvorenej Geometrickým plánom číslom XX/XXXX, ktorý vyhotovil M. Y. a ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozhodnutia, v celosti v rozsahu 1/1. Žalobcom v prvom a druhom rade voči žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah podanej žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k parc.č. XXX/XX zastavaná plocha o výmere XXX m² vytvorená z parc. č. XXX/X kat. územie J. geometrickým plánom M. Y.. Uviedli, že ako vlastníck parc. č.XXX/X je evidovaný žalovaný, čo však nezodpovedá skutočnosti. V roku XXXX realizovali výstavbu rodinného domu na parcele č. XXX a s MNV J. sa dohodli na využívaní predmetnej parcely. Stavať začali v roku 1978 a už počas výstavby prejavili záujem o odkúpenie časti pozemku, ktorý využívali ako súčasť dvora a prístupovú cestu. S terajším predsedom MNV sa dohodli na odkúpení pozemku v rozsahu provizórneho oplotenia. Príslušné doklady boli vyhotovené na MNV J. a tieto na MNV aj podpísali. Kúpnu cenu približne v roku 1980 vo výške 3000 Kčs zaplatila matka žalobkyne. Zo strany MNV boli ubezpečení, že formálne náležitosti zabezpečí MNV a bolo im odsúhlasené riadne oplotenie, čo aj urobili. Do roku 2015 nerušene pozemok užívali, pričom sa považovali za jeho vlastníck. V užívaní a držbe neboli nikým rušený až pri riešení stavebného povolenia suseda J. v roku 2015 ich žalovaný upovedomil, že užívajú obecný pozemok, čo ich prekvapilo. Následne sa im nepodarilo nájsť žiadne písomné doklady. Predmetný pozemok si dali zamerať s tým, že tento vydržali po dobu dlhšiu ako 30 rokov. Rovnako ako oni vydržal podobný pozemok sused pán J., pričom žalovaný toto vydržanie akceptoval.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 137 CSP, § 46 ods. 1, § 123, § 129, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 134 ods.1,3, § 865 ods. 3, § 868, § 872 ods. 6 Občianskeho Zákonníka

§ 135a ods. 1,2, § 135a ods. 3,4, § 199 ods. 1, § 200 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zák. č. 131/1982, § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobcov je dôvodne podaná. Považoval za preukázané, že žalobcovia nadobudli najskôr predmetnú nehnuteľnosť do užívania počas výstavby rodinného domu a následne ešte s bývalým MNV v J. sa dohodli o odkúpení predmetnej parcely, pričom mal byť spísaná aj písomná zmluva a matka žalobkyne bola zaplatiť kúpnu cenu, pričom žiadne listiny sa nezachovali. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia uniesli dôkazné bremeno, keď svojimi výpoveďami ako aj výpoveďou Q. nepriamo preukázali existenciu právneho titulu ako aj úhradu kúpnej ceny. V dôsledku toho, že kúpna zmluva nebola zaregistrovaná štátnym notárstvom obec naďalej evidovala predmetnú parcelu ako súčasť parcely XXX/X, ktorú má vo svojom vlastníctve. Žalobcovia, podľa názoru súdu prvej inštancie mali možnosť nadobudnúť nehnuteľnosť len vydržaním počas 10 ročnej vydržacej doby, dokedy ich žalovaný neupovedomil o tom, že užívajú pozemok, ktorý je vlastnícky evidovaný na obec, čo sa stalo v roku 2015. Uviedol, že vzhľadom na značný odstup času sa nepodarilo jednoznačne zistiť, kedy mohla začať plynúť žalobcom vydržacia doba. V tomto smere poukázal na tvrdenia žalobcov, ktorý uviedli, že vec riešili okolo roku 1978 až 1980, keď prebiehala výstavba rodinného domu a pravdepodobne okolo roku 1980 matka žalobkyne uhradila kúpnu cenu. Následne spornú parcelu trvale oplotili, pričom z výpovede svedka A. vyplýva, že plot budoval v roku 1983. Zároveň tento svedok tiež potvrdil existenciu právneho titulu žalobcov. Súd prvej inštancie prijal záver, že vydržacia doba začala plynúť v roku 1985 a teda mohla uplynúť najskôr v roku 1995. Z hľadiska splnenia zákonných podmienok pre vydržanie uviedol, že do vydržacej doby započítaval aj čas pred rokom 1992. Keďže k ukončeniu vydržacej doby došlo až po roku 1992 nemohli žalobcovia vydržať nehnuteľnosť v prospech štátu, ale v prospech seba. Konštatoval, že žalobcovia boli dobromyseľní v užívaní nehnuteľnosti, keďže vychádzali z objektívneho presvedčenia z reálneho zákonného nadobudnutia vlastníctva kúpnu zmluvou. Navyše žalobcovia boli presvedčení, že bývalé MNV v J. vyriešilo všetky potrebné právne náležitosti zmluvy. O tom, že počas vydržacej doby nerušene nehnuteľnosť užívali svedčí aj to, že sa o ňu riadne starali, je na nej dlhoročná výsadba a je riadne oplotené. Vzal do úvahy, že k spochybneniu vlastníctva došlo až v roku 2015, čo je viac ako 30 rokov od začatia plynutia vydržacej doby. Zdôraznil, že súhlas na dočasné užívanie pozemku žalovaný udelil pred nadobudnutím vlastníctva, ktorá skutočnosť nespochybňuje nadobudnutie vlastníckeho práva s tým, že žalovaným predložený zoznam neusporiadaných parciel nemôže byť v neprospech žalobcov, pretože o ňom nemali vedomosť. Podľa názoru súdu prvej inštancie v prospech žalobcov svedčí aj dôkaz a to Notárska zápisnica N 24402 o nadobudnutí časti parcely 814/2 pánom J. s manželkou, z čoho možno vyvodiť, že tento zoznam možno sedel podľa evidencie nehnuteľností, nie však podľa reálneho stavu. Zohľadnil tiež, že uvedená notárska zápisnica riešila v podstate rovnakú situáciu ohľadne rovnakej parcely neďalekých susedov žalobcov, čo má význam pri hodnotení dobromyseľnosti žalobcov. Záverom poukázal na postoj žalovaného, ktorý sa dlhodobo o predmetnú nehnuteľnosť nezaujímal napriek tomu, že ju reálne užívali žalobcovia, údajnú protiprávnu situáciu neriešil a z toho dôvodu by bolo možné žalovaného charakterizovať ako nebalého vlastníka, ktorí musí znášať vyššie riziko straty vlastníctva (rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 549/2016). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom v 1 a 2 rade voči žalovanému, ako plne úspešným stranám sporu priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súdu prvej inštancie, že žalobcovia v konaní nepreukázali titul nadobudnutia spornej nehnuteľnosti, zaplataenie kúpnej ceny a na ňu tiež nadväzujúcu dobromyseľnosť jej držby. Vo vzťahu k záverom súdu, že žalobcovia dôkazné bremeno uniesli, keď svojimi výpoveďami, ako aj výpoveďou svedka Q. C. nepriamo preukázali existenciu právneho titulu, ako aj úhradu kúpnej ceny uviedol, že práve výpoveď menovaného svedka spolu s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, svedčia o opaku. Čo sa týka vydržacej doby namietal, že táto mohla plynúť žalobcom najskôr podľa ich vyjadrení podpisom kúpnej zmluvy a zaplataením kúpnej ceny. K tomu malo prísť v roku 1980, a teda vydržacia doba mohla uplynúť najskôr v roku 1990. Nároky z tejto držby vzniknuté, bolo potrebné posúdiť podľa nasledujúcej právnej úpravy, pretože v tých rokoch upravoval občianskoprávne vzťahy Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. ktorý v tej podobe neumožňoval nadobudnutie vlastníckeho práva k veciam vydržaním. Takýto názor založila až novela uskutočnená zákonom č. 131/1982 Zb., ktorý nadobudol sice účinnosť až dňom 1. apríla 1983, ale v prechodných ustanoveniach stanovil, že do doby uvedenej v ust. § 135a a týkajúcej

sa lehoty potrebnej k vydržaniu vlastníctva k veci sa započíta aj doba, počas ktorej občan alebo jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe pred 1.4.1983. Táto doba však neskončila skôr, než uplynutím jedného roku od tohto dňa. Za účinnosti právnej úpravy pred 1. januára 1992 by mohli uplatniť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní k vydržanému pozemku. Pokiaľ tak ale neučinili a nestali sa najprv osobnými užívateľmi pozemku, a pokiaľ ani následne po účinnosti zákona č. 509/1991 Zb. neuplatnili v jednoročnej prekluzívnej lehote od účinnosti zákona č. 509/1991 Zb. právo na uzavretie kúpnej zmluvy k vydržanému pozemku, nemohli sa stať vlastníkami predmetného pozemku, ani postupom podľa § 872 ods. 4 a § 872 ods. 5 zákona č. 509/1991 Zb.. Žiadal zohľadniť, že žalobcovia sa nestali osobnými užívateľmi pozemku a ani neskôr neuplatnili právo na uzavretie kúpnej zmluvy ohľadne tohto pozemku a takáto zmluva ani nebola uzavretá. Už aj z tohto dôvodu sa teda nemohli stať vlastníkami ním identifikovaného pozemku, a to aj keby všetky ostatné predpoklady pre vydržanie boli splnené. Zdôraznil, že zákon v rozhodnom období pre nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti vyžadoval registráciu zmluvy štátnym notárstvom. Ak žalobcovia tvrdili, že právnym dôvodom vydržania bola uzatvorená kúpna zmluva, túto bolo potrebné registrovať na štátnom notárstve, pričom v konaní nebolo preukázané, že MNV J. malo zabezpečiť vybavenie formálnych náležitostí. Namietal, že žalobcovia nepostupovali s obvyklou mierou starostlivosti a vzhľadom na vyššie uvedené neboli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní. Samotné faktické nerušené užívanie spornej nehnuteľnosti bez splnenia aj kumulatívnej podmienky dobromyseľnosti držby, zákon nespája s právnym následkom nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním. Sporným a nepreukázaným zostal taktiež samotný právny titul, na základe ktorého sa žalobcovia mali ujať držby spornej nehnuteľnosti. Žalobcovia totiž nepreukázali v konaní reálnu existenciu kúpnej zmluvy, a preto ani z tohto pohľadu nemôžu byť dobromyseľní. O neexistencii právneho titulu svedčia aj samotné tvrdenia žalobcov, konfrontované s listinnými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v spise. Záverom zdôraznil, že neboli kumulatívne splnené všetky podmienky na to, aby mohol súd vyhovieť žalobe žalobcov a určiť ich vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, ktoré mali nadobudnúť vydržaním. Žalobcovia nepreukázali titul nadobudnutia, zaplatenie kúpnej ceny, a preto nemôžu byť nad všetky okolnosti prípadu dobromyseľní.

3.K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasili s námietkou žalovaného, že v konaní nebol preukázaný titul nadobudnutia oprávnenej držby. Žalobcovia uviedli, že nie ich konanie, ale práve nedbalosť žalovaného bola dôvodom, pre ktorú sa nestala kúpna zmluva, ktorú uzavreli perfektnou z hľadiska zápisu vlastníckeho práva do vtedajšej evidencie nehnuteľností, a teda zrejme nebola registrovaná vtedajším štátnym notárstvom. To však nič nemení na oprávnenom presvedčení po dobu celej držby nehnuteľnosti až do roku 2015, že sú žalobcovia vlastníkami predmetnej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti poukázali na čestné prehlásenie, z ktorého jednoznačne vyplynula pravdivosť ich tvrdení, tak o počiatočnom užívaní predmetného pozemku so súhlasom žalovaného, ako aj jeho odkúpení. Nesúhlasili s tým, že nebol preukázaný titul oprávnenej držby. Aj námietky žalovaného vznesené ohľadne vydržacej doby považovali za nedôvodné a právnou argumentáciu za nesprávnu. V tejto súvislosti poukázali na právny názor vyslovený súdom prvej inštancie v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že na danú vec je potrebné aplikovať Občiansky zákonník v znení zák. č. 509/1991 Zb. s tým, že vydržacia doba uplynula vzhľadom na preukázaný termín najneskoršieho vstupu do oprávnenej držby, t. j. až po roku 1983, až po 1.1.1992. Taktiež poukázali na právnu argumentáciu obsiahnutú v žalobe, týkajúcu sa aj predmetu spôsobilého k vydržaniu vlastníckeho práva, ako aj splnenie zákonných podmienok vydržania ku dňu 1.1.1992 a obdobiu neskoršiemu po tomto dni. Žalobcovia uviedli, že právna úprava v danom období umožňovala nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním aj so započítaním vydržacej doby, ktorá uplynula aj pred 1.1.1992. Žalobcovia súhlasili so záverom súdu prvej inštancie, pretože aj v súlade so súdnou praxou je dostatočné pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním mať za preukázané, že k vydržaniu došlo najneskôr k takému obdobiu, ktoré od počiatku oprávnenej držby dosahuje najmenej zákonom požadovanú 10 ročnú vydržaciú dobu.

4.Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba v celom rozsahu ako vecne správne potvrdiť.

5.Kedže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom

rozhodnutí uviedol. súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil, pričom z jeho rozhodnutia je zrejme akými myšlienkovými postupmi a úvahami sa riadil.

6. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že vlastníctvo je v našom právnom poriadku chápané ako najvyššia právna moc nad vecou. Tento obsah vlastníckeho práva je vyjadrený priamo v ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je vlastník v medziach zákona oprávnený vec držať (ius possidendi), užívať (ius utendi), požívať jej plody a úžitky (ius fruendi) a má právo s vecou nakladať (ius disponendi). Právo vec držať, nazývané tiež právom držby, znamená právo nakladať s vecou ako s vlastnou. Ide o východiskové oprávnenie vlastníka, ktoré je nevyhnutným predpokladom pre výkon jeho ostatných vlastníckych oprávnení.

7. Vydržanie je osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona, nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním musia byť splnené zároveň tieto zákonné predpoklady: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby, c) spôsobilý predmet vydržania. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t.j. či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva veci, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý dôvod (titulus putativus), teda, ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí.

8. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva.

9. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v pôvodnom znení vydržanie neupravoval. Preto je potrebné vychádzať z toho, že po 01.04.1964 nebolo možné vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudnúť vydržaním. Až novela Občianskeho zákonníka č. 131/1982 Zb., účinná od 01.04.1983, vrátila inštitútu vydržania opäť do Občianskeho zákonníka. Rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený (vydržanie bolo obmedzené na občanov) a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetov vydržania, keď nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k pozemkom. Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb., účinnou od 1. januára 1992, boli tieto obmedzenia odstránené.

10. Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa tiež právneho dôvodu nadobudnutia (titulu) - teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí, je nutné posudzovať nielen zo subjektívnych predstáv držiteľa, ale i z objektívnych hľadísk viazucich sa k právnemu dôvodu (titulu), z ktorého sa odvodzuje vznik práva. Iba vzhľadom na formu právneho úkonu (ústnu alebo i písomnú) nemožno vylúčiť, ani potvrdiť existenciu dobrej viery držiteľa pri nadobúdaní nehnuteľnosti bez toho, aby nedošlo k zohľadneniu konkrétnych právnych, ale i skutkových okolností prípadu spojených s prevodom nehnuteľností - viazucich sa k nadobúdaciemu titulu. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom na všetky okolnosti, sa musí vzťahovať aj na titul, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Zároveň je potrebné však vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávaneho prípadu po každom vyžadovať, nemal po vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí.

11. Podľa § 130 ods. 1 OZ ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

12.V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa zaoberal tým, či žalobcovia v konaní preukázali svoje tvrdenia o dobromyseľnej dlhoročnej držbe spornej parcely. Správne postupoval aj v tom, keď zisťoval či u žalobcov existuje nejaký titul, od ktorého odvodzujú začiatok držby. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zákonnú zásadu uvedenú v ust. § 130 ods. 1 OZ, podľa ktorej, pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

13.K námietkam žalovaného, ktoré uviedol v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil aj začiatok plynutia vydržacej doby s tým, že 10 ročná vydržacia doba uplynula po 1. januári 1992. Tento záver súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní. Z hľadiska skutkového stavu súd prvej inštancie zistil, že kolaudačným rozhodnutím zo dňa 12.05.1985 bolo povolené užívať stavbu rodinného domčeka. Z oznámenie MNV v J. zo dňa 05.07.1978 (č.l. 66 spisu) vyplýva, že MNV v J. súhlasilo s dočasným užívaním obecného pozemku za účelom uskladnenia materiálu na výstavbu rodinného domu do skončenia výstavby, najneskôr do 3 rokov s tým, že žalobcovia následne pozemok uvoľnia a odstránia provízornu ohradu. Z uvedeného vyplýva, že do 05.07.1981 spornú parcelu žalobcovia dočasne užívali na základe súhlasu MNV, preto do tohto dátumu ani nemohla začať plynúť vydržacia doba. Vydržacia doba mohla začať plynúť až momentom, kedy začali žalobcovia užívať spornú parcelu v presvedčení, že im táto vlastnícky patrí a teda až potom, čo došlo k uzatvoreniu neperfektnej kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie vychádzal z predpokladu, že v čase budovania pevného oplotenia už žalobcovia vychádzali z presvedčenia, že sú vlastníckymi spornej parcely. Z výpovede žalobkyne vyplýva, že nevedela presne uviesť, kedy stavali trvalé oplotenie. Najskôr uviedla, že to bolo v roku 1985. Následne na ďalšom pojednávaní uviedla tak, ako aj vypočutý svedok Z. A., že to bolo v roku 1983 a od tejto doby ich nikto v pokojnom užívaní parcely nerušil, až do roku 2015, kedy sa dozvedeli, že pozemok je vlastnícky evidovaný na obec. Súd prvej inštancie orientačne ustálil počiatok plynutia vydržacej doby na rok 1985 s tým, že uplynula vonku 1995. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z vykonaného dokazovania nebolo možné určiť presný počiatok plynutia vydržacej doby, pretože žalobcovia nevedeli uviesť presný dátum kedy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania však vyplýva, že v čase, keď žalobcovia stavali pevné oplotenie už bola táto dohoda s MNV uzatvorená, dokonca bola zaplatená kúpna cena. Z uvedeného je zrejmé, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy od ktorej odvodzujú žalobcovia svoje vlastnícke právo mohol prísť aj pred rokom 1985, teda v roku 1983. Táto skutočnosť však nie je v rozpore s inak správnym záverom súdu prvej inštancie v tom, že k vydržaniu vlastníckeho práva žalobcovi došlo po 01.01. 1992, teda už za účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., účinnou od 1. januára 1992, ktorý odstránil obmedzenia zabraňujúce vydržaniu vlastníckeho práva k pozemkom. Ak teda k dátumu 01.01. 1992 splnili žalobcovia zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva podľa zák. č. 509/199 Zb. je možné započítať im vydržaciú dobu aj pred 01.01.1992. Nesporne žalobcovia užívali nerušene predmetnú parcelu najmenej od roku 1985 až do roku 2015, kedy zistili, že táto je evidovaná v katastri nehnuteľnosti ako vlastníctvo žalovaného. Vo výkone vlastníckeho práva ich počas tohto obdobia žalovaný nerušil a nenamietal ani výstavbu trvalého oplotenia realizovanú približne v rokoch 1983 -1985 a to aj napriek tomu, že rodinný dom žalobcov bol postavený v tesnej blízkosti MNV. Je preto možné dôvodne predpokladať, že MNV J. muselo mať vedomosť o výstavbe pevného oplotenia realizovaného žalobcami v rokoch 1983 a 1985 a voči takémuto konaniu nemalo žiadne námietky. Uvedené teda navodzuje záver, že právny predchodca žalovaného mal vedomosť o tom, že žalobcovia realizujú výstavbu trvalého oplotenia na vlastnej parcele a voči tomuto námietky nemal. V tejto veci preto existuje dôvodný predpoklad, že žalobcovia skutočne uzatvorili s právnym predchodcom žalovaného kúpnu zmluvu a za nehnuteľnosť aj zaplatili kúpnu cenu, tak ako to v tomto konaní tvrdili. Svedok Z. A. tiež potvrdil, že matka žalobkyne mu ukazovala aj potvrdenie od obce, pretože sa zaujímal, za akú cenu parcelu odkúpili. Existenciu ústnej zmluvy potvrdil aj bývalý tajomník MNV v J. a to formou čestného prehlásenia, pretože vzhľadom k svojmu veku a zdravotnému stavu si už v čase výsluchu na tieto skutočnosti nepamätal.

14. Aj keď sa písomná podoba s zmluvy nezachovala a s odstupom 30 rokov sa ju nepodarilo zabezpečiť je treba s ohľadom na všetky okolnosti prípadu prijať záver, že dlhoročná držba spornej parcely je zo strany žalobcov dobromyseľná a oprávnená. Záverom odvolací súd konštatuje, že žalobcovia splnili všetky zákonné podmienky vydržania a to existenciu nadobúdacieho titulu, ktorým je kúpna zmluva, spôsobilí predmet vydržania, dobromyseľnosť aj nerušené uplynutie vydržacej doby.

15.Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie podané žalovaným za dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

16.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalobcom v 1.a2. rade priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17.Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).